

Κείμενο του Χρήστου Καϊμενάκη, για το κατεστημένο, τη συγκυβέρνηση, τους αγώνες και το όραμα...

Πέρα από το λαϊκισμό, την ανασφάλεια, το διχασμό, τη συντεχνία, το ατομικό, την αντίθεση, τη στείρα άρνηση...

ΟΙ ΜΗΧΑΝΙΣΜΟΙ, ΤΟ ΣΥΣΤΗΜΑ, ΤΟ ΚΑΤΕΣΤΗΜΕΝΟ. ΚΑΙ Η ΣΥΓΚΥΒΕΡΝΗΣΗ.

1) ΟΛΟΙ ΣΤΗΝ ΑΠΕΡΓΙΑ. ΠΟΛΙΤΙΚΟΣ - όχι κομματικός - ΑΓΩΝΑΣ, ΤΩΡΑ!

α) Ας είμαστε ειλικρινείς, με καθαρό μήνυμα και λόγο! Με τη σκληρή αλήθεια και όχι με το βολικό ψέμα.

Τη γράφουν, βεβαίως, και τη λένε την αλήθεια, στις γραπτές και στις προφορικές ανακοινώσεις τους, ακόμα και οι ίδιοι οι διοργανωτές και οι υποστηρικτές της γενικής απεργίας της 6ης Νοεμβρίου 2013. Άλλοι με μισόλογα ή με κρυμμένα λόγια, άλλοι έμμεσα ή χωρίς να το καταλαβαίνουν, και άλλοι άμεσα και συνειδητά.

Π.χ. η ΑΔΕΔΥ, αλλά και Ομοσπονδίες, Σύλλογοι, Παρατάξεις, Κόμματα και άλλοι φορείς, συμπεριλαμβανομένων και της ΟΔΥΕ και του ΣΔΥΑ, άλλοι άμεσα και συνειδητά, άλλοι έμμεσα ή χωρίς να το αντιλαμβάνονται, και άλλοι με μισόλογα ή με κρυμμένα λόγια, γράφουν, λένε και ομολογούν ότι:

β) Η γενική απεργία της 6ης Νοεμβρίου 2013, λίγες ημέρες πριν την 40ή επέτειο της εξέγερσης του Πολυτεχνείου, ΠΡΕΠΕΙ ΝΑ ΕΙΝΑΙ ΚΑΙ ΕΙΝΑΙ μια κινητοποίηση κυρίως ΠΟΛΙΤΙΚΗ.

Όπως και όλες οι απεργίες από εδώ και μπρός, μέχρι τις ερχόμενες Εθνικές εκλογές.

Είναι πολιτική - ΟΧΙ ΚΟΜΜΑΤΙΚΗ - κινητοποίηση.

Χωρίς άμεσα διεκδικητικό χαρακτήρα, χωρίς συγκεκριμένα ή ιδιαίτερα ή επιμέρους κλαδικά και συντεχνιακά ή άλλα ειδικά αιτήματα προς την ΠΑΡΟΥΣΑ ΣΥΓΚΥΒΕΡΝΗΣΗ.

γ) Παρά το γεγονός ότι από τη φύση της, ως απεργιακή κινητοποίηση, έχει και αυτή η απεργία, ως ένα μικρό βαθμό, και το χαρακτήρα διεκδίκησης ή διαμαρτυρίας ή καταγγελίας για ορισμένα ζητήματα.

Και παρά το γεγονός ότι καμμία απεργία δεν πάει χαμένη, η δε αποτελεσματικότητά της, άλλοτε άμεσα άλλοτε έμμεσα, πολλές φορές, κρίνεται σε βάθος χρόνου και εξαρτάται από τη μαζικότητα και το καθαρό μήνυμά της.

Παρ' όλα αυτά, ετούτη η απεργία, καθ' ομολογία και των ιδίων των διοργανωτών και υποστηρικτών της, δεν έχει άμεσα ή κύρια διεκδικητικό αλλά ΠΟΛΙΤΙΚΟ χαρακτήρα. Όπως και οι επόμενες κινητοποιήσεις.

δ) Γιατί, τι το θετικό μπορεί να περιμένει κανείς, από αυτή τη συγκυβέρνηση, από το κομματικό, διοικητικό, οικονομικό, εκδοτικό...

ΚΑΤΕΣΤΗΜΕΝΟ, από τους μηχανισμούς και από το "διαπλεκόμενο" σύστημα εξουσίας που υπάρχει παντού, σε όλους τους χώρους και υπηρεσίες, δημόσιες και ιδιωτικές; Απάντηση: ΤΙΠΟΤΑ θετικό δεν μπορούμε να περιμένουμε από αυτούς!

Όλοι αυτοί, οι άνθρωποι του συστήματος, του ΚΑΤΕΣΤΗΜΕΝΟΥ, το πρώτο για το οποίο νοιάζονται είναι η ΠΑΡΤΗ τους, το πως και με κάθε μέσο θα αποκτήσουν επιρροή, εξουσία και χρήμα!

δ1) Από αυτή τη συγκυβέρνηση και το ΚΑΤΕΣΤΗΜΕΝΟ, υπάρχει κανείς, μήπως, που να πιστεύει και να περιμένει βελτίωση των συνθηκών εργασίας, λειτουργίας και πρόσβασης στις δημόσιες υπηρεσίες (παιδεία, υγεία, δικαιοσύνη, τοπική αυτοδιοίκηση, υπηρεσίες κοινής ωφέλειας κ.ά); ΟΧΙ.

δ2) Ή μήπως βελτίωση των αποδοχών, των συντάξεων, των κοινωνικών παροχών; ΟΧΙ

δ3) Ή μήπως φορολογική δικαιοσύνη, πάταξη της φορο/εισφοροδιαφυγής, ελαφρύνσεις για τους μη έχοντες, μείωση των χαρατσιών, δικαιοσύνη στις θυσίες; ΟΧΙ.

δ4) Μπορούμε να περιμένουμε οικονομική ανάπτυξη, μείωση της ανεργίας, προσλήψεις κ.ά. από αυτή τη συγκυβέρνηση και το ΚΑΤΕΣΤΗΜΕΝΟ; ΟΧΙ.

δ5) Ή μήπως ακύρωση της κινητικότητας, της εφεδρείας, της διαθεσιμότητας και των απολύσεων; ΟΧΙ.

(Εδώ, ακόμα κι οι οργανωτές της απεργίας και οι συνδικαλιστές των προεδρείων της ΟΔΥΕ και του ΣΔΥΑ και άλλοι πολλοί, είναι βέβαιοι για νέο, δεύτερο και τρίτο κύμα κινητικότητας μετά και παρά την απεργία!

Ομολογούν, δηλαδή, και είναι βέβαιοι για την αναποτελεσματικότητα της κινητοποίησης αυτής! Υπομεύοντας άθελά τους τον, μικρό έως ανύπαρκτο έτσι κι αλλιώς, διεκδικητικό χαρακτήρα της απεργίας και μετατρέποντάς την σε διεκπεραιωτικής μορφής κινητοποίηση!)

δ6) Υπάρχει κανείς που μπορεί να περιμένει από αυτήν τη συγκυβέρνηση, από το ΚΑΤΕΣΤΗΜΕΝΟ, από τους μηχανισμούς και το σύστημα να σταματήσουν την εύνοια ή την ελπίδα για εύνοια των ημετέρων και τη δυσμένεια ή το φόβο για δυσμένεια των "άλλων", και να αναδείξουν την ισοτιμία, την αξιοκρατία και την αντικειμενικότητα; ΟΧΙ.

δ7) ΑΠΟ αυτή και ΜΕ αυτή τη συγκυβέρνηση, ΑΠΟ αυτό και ΜΕ αυτό το σύστημα εξουσίας, από το ΚΑΤΕΣΤΗΜΕΝΟ, μπορούμε να περιμένουμε να δημιουργηθεί ένα μέλλον με ΑΛΛΗΛΕΓΓΥΗ, εναντίον της λογικής "ο σώζω εαυτόν σωθήτω"; ΟΧΙ.

δ8) Ή μήπως με και από αυτή τη συγκυβέρνηση, τους μηχανισμούς, με το ΚΑΤΕΣΤΗΜΕΝΟ, είναι δυνατό να ανακτήσουν το κύρος, την αξιοπιστία και τη ζωντάνια τους οι απαξιωμένοι πολιτικοί θεσμοί (κόμματα, βουλη, αυτοδιοίκηση), οι απαξιωμένοι κοινωνικοί και συλλογικοί θεσμοί (συνδικαλισμός, συνδικαλιστικές οργανώσεις, παρατάξεις, συνελεύσεις, απεργίες κ.ά), και οι άλλοι απαξιωμένοι θεσμοί (παιδεία, υγεία, δικαιοσύνη, πολιτισμός, και άλλες κοινωνικές και δημόσιες υπηρεσίες; ΟΧΙ

δ9) Ή μήπως αυτή η συγκυβέρνηση, το ΚΑΤΕΣΤΗΜΕΝΟ, θέλει και μπορεί να αντιμετωπίσει τη διαπλοκή και τη διαφθορά; ΟΧΙ

δ10) Ή να διαπραγματευθεί με την τρόικα και να μας βγάλει από το μνημόνια; ΟΧΙ

2) ΕΝΑ ΑΙΤΗΜΑ. ΕΝΑ ΣΥΝΘΗΜΑ.

Η απεργία αυτή και οι επόμενες κινητοποιήσεις πρέπει να έχουν ένα μόνο γενικό αίτημα, ένα μόνο γενικό σύνθημα:

Να "φύγουν" το πολιτικό και διοικητικό ΚΑΤΕΣΤΗΜΕΝΟ των ημετέρων και των παλαιοκομματικών μηχανισμών που, από το παρασκήνιο και το προσκήνιο κι επί πολλές δεκαετίες (συγ)κυβερνούν τη Χώρα, (συν)διοικούν τους θεσμούς της Χώρας. Να "φύγει" το ΚΑΤΕΣΤΗΜΕΝΟ των παρασκηνιακών ή επίσημων μηχανισμών που, τα ίδια και τα ίδια πρόσωπα, έχουν στήσει κι έχουν χτίσει σε όλους τους θεσμούς και σε κάθε δραστηριότητα.

Συμπεριλαμβανομένης - μηδέ εξαιρουμένης - επί πολλά έτη και ως ένα (;) βαθμό και της διοικητικής λειτουργίας του χώρου της Δικαιοσύνης.

Μηχανισμούς διαπλοκής ή συνεργασίας για να έχουν περισσότερο έλεγχο, επιρροή και εξουσία. Σε όφελος του εαυτού τους - της πάρτης τους - και ενός μικρού κύκλου ημετέρων τους.

Να "φύγει" το ΚΑΤΕΣΤΗΜΕΝΟ που έχει απλώσει τα πλοκάμια και την "μπότα" του παντού: σε όλους τους θεσμούς, στην οικονομία, στην ενημέρωση, στην κοινωνία...

Να "φύγει" το ΚΑΤΕΣΤΗΜΕΝΟ των μηχανισμών και των ολίγων εκατοντάδων ανθρώπων, οι οποίοι έχουν οδηγήσει σε πλήρη αναξιοπιστία, απαξίωση, μείωση του κύρους, υποβάθμιση ή υπολειτουργία ή διάλυση τα βάρη της δημοκρατίας, της κοινωνίας των πολιτών, του λαού: το κοινοβούλιο, την πολιτική και τα κόμματα, το συνδικαλισμό και τους συνδικαλιστικούς φορείς, την τοπική αυτοδιοίκηση. Καθώς και την υγεία, την παιδεία, την ενημέρωση κ.ά., δημόσιες και ιδιωτικές.

Το κατεστημένο που αφαιρέσε ατομικές, συλλογικές, κοινωνικές και λαϊκές κατακτήσεις και δικαιώματα. Κατακτήσεις και δικαιώματα οικονομικά, ασφαλιστικά, συνταξιοδοτικά, προνοιακά, θεσμικά, δημοκρατικά, περιουσιακά κ.ά. Χωρίς διακρίσεις και κοινωνική δικαιοσύνη.

Το κατεστημένο που μας οδήγησε σε ένα πολιτισμικό μαρασμό. Στον πολιτισμό του άκρατου και ανίκητου λαϊκισμού.

Στον πολιτισμό και στη λογική "ο σώζων εαυτόν σωθήτω".

3) ΟΧΙ ΣΤΗΝ ΙΣΟΠΕΔΩΣΗ, ΟΧΙ ΣΤΗ ΓΕΝΙΚΕΥΣΗ.

Αναφέρομαι σε έναν πολιτικό αγώνα εναντίον αυτής της συγκυβέρνησης, εναντίον του ΚΑΤΕΣΤΗΜΕΝΟΥ.

Και όχι σε έναν κομματικό αγώνα εναντίον των κομμάτων του ΠΑΣΟΚ και της ΝΔ. Ούτε εναντίον της ιδεολογίας τους. Οι ιδεολογικές επιλογές, προτιμήσεις, διαφορές, αντιθέσεις και αντιπαραθέσεις είναι και θα είναι και υπαρκτές, και μόνιμες και σεβαστές.

Γι αυτό και στον πολιτικό αγώνα κατά του ΚΑΤΕΣΤΗΜΕΝΟΥ μπορούν και πρέπει να συμμετέχουν και εκείνα τα νυν και πρώην μέλη και εκείνοι οι νυν και πρώην φίλοι ή ψηφοφόροι της ΝΔ και του ΠΑΣΟΚ, οι οποίοι να μην ανήκουν ακόμα ή ανήκαν ΙΔΕΟΛΟΓΙΚΑ σ' αυτούς τους χώρους, αλλά ενδεχομένως δεν ανήκουν στο ΚΑΤΕΣΤΗΜΕΝΟ και στους παλαιοκομματικούς ΜΗΧΑΝΙΣΜΟΥΣ. Ούτε επιδιώκουν προσωπικά και ανομολόγητα οφέλη. Όλοι αυτοί έχουν και ατομικό και επαγγελματικό και ιδεολογικό αλλά και κομματικό συμφέρον να "φύγει" το ΚΑΤΕΣΤΗΜΕΝΟ και να ΑΠΑΛΛΑΓΕΙ ΚΑΙ ΤΟ ΚΟΜΜΑ ΤΟΥΣ ΑΠΟ ΤΟ ΚΑΤΕΣΤΗΜΕΝΟ ΚΑΙ ΤΟΥΣ ΜΗΧΑΝΙΣΜΟΥΣ ΠΟΥ ΤΑ ΒΑΡΑΙΝΟΥΝ ΚΑΙ ΤΑ ΑΠΟΜΑΚΡΥΝΟΥΝ ΑΠΟ ΤΗΝ ΙΔΕΟΛΟΓΙΑ ΤΟΥΣ ΚΑΙ ΑΠΟ ΤΟ ΛΑΟ.

Κι αυτό θα γίνει μόνο αν αλλάξει η συγκυβέρνηση.

4) ΟΧΙ ΤΥΦΛΟΣ ΑΓΩΝΑΣ. Αλλά με ΟΡΑΜΑ.

Πρέπει να μετατρέψουμε τον αγώνα σε πολιτικό αγώνα ΑΠΑΛΛΑΓΗΣ από το ΚΑΤΕΣΤΗΜΕΝΟ και τη σημερινή συγκυβέρνησή του.

Για μια διαφορετική συγκυβέρνηση.

Χωρίς να έχουμε την ψευδαίσθηση ότι με την ΕΠΟΜΕΝΗ τυχόν ΔΙΑΦΟΡΕΤΙΚΗ ΣΥΓΚΥΒΕΡΝΗΣΗ, ΜΕ ΤΗΝ ΠΟΛΙΤΙΚΗ ΑΛΛΑΓΗ ΠΟΥ ΙΣΩΣ ΘΑ ΕΡΘΕΙ, αυτομάτως, δήθεν, θα λυθούν, δήθεν, και τα προβλήματα και θα ικανοποιηθούν, δήθεν, τα αιτήματα που αναφέρω πιο πάνω. Χωρίς διαρκή αγώνα.

Προβλήματα και αιτήματα τα οποία δεν θέλει ούτε μπορεί να επιλύσει και να ικανοποιήσει, αντιστοίχως, το ΚΑΤΕΣΤΗΜΕΝΟ.

Ούτε πως έχουμε την ψευδαίσθηση ότι, δήθεν, από την ενδεχόμενη και επιδιωκόμενη άλλη συγκυβέρνηση διαφορετικού ιδεολογικού, πολιτικού και

κομματικού στίγματος, θα μπορούμε, δήθεν, να περιμένουμε αμέσως αλλά ούτε και βραχυπρόθεσμα οικονομική αναβάθμισή μας, ούτε άξια λόγου βελτίωση των συνθηκών εργασίας στις δημόσιες υπηρεσίες, χωρίς διαρκείς αγώνες. Αγώνες με περιεχόμενο και όχι μόνο με στείρα άρνηση και μονότονη ΑΝΤΙ... ρητορική.

Ούτε, βέβαια, είναι δυνατόν να επαναληφθεί, ούτε στο ελάχιστο, η πολιτική και ουσιαστική ΑΛΛΑΓΗ του 1981! Σε καμμία περίπτωση και σε κανένα ζήτημα!!

Αλλά τουλάχιστον, μετά την τυχόν απαλλαγή μας και την απελευθέρωση των θεσμών από το κατεστημένο, θα αναζωογονηθούν οι θεσμοί, θα ξαναζωντανέψει ο διάλογος και η αντιπαράθεση ιδεών και διαφορετικών προτάσεων που σήμερα δεν υπάρχουν, θα αναβαθμισθεί η αξιοπιστία των πολιτικών θεσμών και των συνδικαλιστικών θεσμών, και κατόπιν αυτών, θα ξαναζωντανέψουν αυτοί οι κοινωνικοί συλλογικοί και συμμετοχικοί θεσμοί, όπως είναι οι σύλλογοι, τα σωματεία και οι ομοσπονδίες, οι υπαρκτές με ουσία και λόγο παρατάξεις, τα κόμματα και όλοι γενικά οι θεσμοί που έχουν στη βάση τους τη συμμετοχή και τον ΕΘΕΛΟΝΤΙΣΜΟ.

Και με όλα αυτά, δημιουργούνται οι προϋποθέσεις για ουσιαστική απαλλαγή και αλλαγή, για αναζωογόνηση της οικονομίας, των θεσμών και της κοινωνίας, και για μελλοντικά έμπρακτα αποτελέσματα. Πάντα με διαρκή αγώνα με περιεχόμενο...

Με (συμ)πρωταγωνιστές και στο προσκήνιο όλους, ανεξαρτήτως ιδεολογίας. Αρκεί να θέλουν να συμμετέχουν, ο καθένας στο ρόλο που θα επιλέξει. Αλλά με ουσιαστικό ρόλο.

5) ΜΕ ΟΡΑΜΑ...

Καλούμαστε οι πολλοί, η συντριπτική πλειοψηφία, να πούμε όχι στη σημερινή συγκυβέρνηση και το κατεστημένο, όχι στη σημερινή ισχνή μειοψηφία που καθορίζει και καταστρέφει το παρόν και το μέλλον των παιδιών μας και της Χώρας μας.

Να πούμε ΟΧΙ... Αλλά με όραμα και στόχους:

Την κοινωνική συνοχή, την κοινωνική δικαιοσύνη και την κοινωνική απελευθέρωση.

Την ανάπτυξη μιας νέας συλλογικότητας και ισοτιμίας στη θέση της συντεχνίας και των προνομίων.

Και με τη χώρα μας όχι μόνο τυπικά αλλά και ουσιαστικά έξω από την επιτήρηση και τα μνημόνια.

Αλλά μέσα στην Ευρωπαϊκή Ένωση, στην Ευρωζώνη και στο ενιαίο νόμισμα, το Ευρώ.

Αγωνιζόμενοι διαρκώς και πάντα, μαζί με τους άλλους εργαζόμενους και λαούς της Ευρώπης, για περισσότερη κι όχι για λιγότερη Ευρώπη - Ευρωπαϊκή Ένωση.

Π.χ. για μια Ευρώπη - Ευρωπαϊκή Ένωση όχι μόνο νομισματική, όχι μόνο της ελεύθερης αγοράς και (της ελεύθερης διακίνησης) του κεφαλαίου, όχι μόνο του ανταγωνισμού.

Αλλά για μια Ευρώπη με ΑΛΛΗΛΕΓΓΥΗ, με κοινά Ευρωπαϊκά σύνορα, με οικονομική, κοινωνική, πολιτική, τραπεζική Ένωση. Και με κοινό Σύνταγμα.

Και γενικά για ομοσπονδιοποίηση της Ευρωπαϊκής Ένωσης.

Μια Ελλάδα...σε μια Ευρώπη των πολιτών, της ανάπτυξης και της ευημερίας, και της Ειρήνης.

Αθήνα 4-5 Νοεμβρίου 2013, Χρήστος Καϊμενάκης.